

Samanarvoinen elämäni

Välähdyksiä bangladeshilaisesta arjesta

GMB Akashin valokuvia ja niihin liittyviä tarinoita vuosilta 2000–2018

Suomen Caritas

Samanarvoinen elämäni –hankkeen tavoitteet

- lisätä tietoa eriarvoisuudesta
- herättää myötätuntoa
- tuoda kaukana kehittyvien maiden ihmisten kokemukset Suomessa asuvien lähelle

Valokuvaaja GMB Akash kertoo tarinoita

“Olen tarinankertoja. En vain ota kuvia, vaan haluan kertoa tarinan kuvan takana. Haluan olla ääni niille, joilla ei ole ääntä”

GMB Akash on kerännyt tarinoita yli 20 vuotta

- GMB Akash on kuvannut yhteiskunnan reunoilla olevia ihmisiä yli 20 vuotta. Hänen kohteenaan ovat ihmiset ovat yhteiskunnan reunamilla: lapsityöläisiä, slummien asukkaita, kehitysvammaisia sekä vanhuksia.
- Akash haluaa nostaa kuvissa olevien ihmisarvoa ja tuoda heidän äänensä kuuluviin.
- Akash on ottanut hankkeeseen liittyvät kuvat eri puolilla Bangladeshia vuosina 2000–2018.
- Jokaiseen kuvaan liittyy tarina. Ne ovat sekä painetuissa vihkoissa että hankkeen verkkosivuilla samanarvoinenelamani.org/kuvat-tarinat.

Tutustu GMB Akashin kuviin ja tarinoihin verkossa!

Seuraavaksi voit katsoa Samanarvoinen elämäni -
näyttelyyn kuuluvat kuvat ja lukea niihin liittyvät tarinat.

Ne löytyvät myös verkkosivuilta
samanarvoinenelamani.org/kuvat-tarinat

1- Moina

2000, Voirob

“Emäntäni lyö minua usein, jokaisesta tekemästani virheestä. Esimerkiksi silloin, jos hän kutsuu minua huoneeseensa, ja tarjoilen hänelle ja hänen pojalleen aamuteetä liian myöhään. Joskus katson ikkunasta ulos ja kerran hän näki minun tekevän sen.

Hänellä on kaikki mahdolliset syyt lyödä minua. Olen nykyään niin tottunut siihen. Lyöminen ei satuta minua enää. Mutta minun pitää olla varovaisempi, jotta hänellä ei olisi mitään syytä lyödä minua.

Moina

[jatkuu]

Hänen poikansa on saman ikäinen kuin minä. Hän ei lyö poikaansa lainkaan!

Hän tappelee poikansa kanssa monista syistä. Esimerkiksi hän ei opiskele, vaan pelaa koko ajan. Hän ei tule syömään ajallaan. Mutta madam ei lyö poikaansa koskaan!

Ehkä madam ei ymmärrä, että minä olen myös jonkun lapsi aivan kuten hänen poikansa.“

2 – Nilufa

2000, Dhaka

1/5

“Sisareni on kolme vuotta vanhempi kuin minä ja hänen kaikki mekkonsa mahtuvat minulle. Mutta hän ei ole antanut minulle lupaa käyttää vaatteitaan tai koskea hänen voiteisiinsa, öljyihinsä ja meikkeihinsä.

Kuitenkin viime kesänä sain käyttää hänen ainoaa uutta punaista mekkoaan serkkumme häissä. Hän koristeli hiukseni uudella nauhalla, jota hän ei itse ollut vielä koskaan käyttänyt. Meillä oli vain yksi mekko, joten vain minä pääsin hääjuhlaan.

Nilufa

2/5

[jatkuu]

Sisareni suhtautui aina epäluuloisesti kaikkiin töihini. Hän puuttui aina kaikkeen, mitä tein. Minulla oli tapana piileskellä häneltä tai huusin hänelle, jos hän halusi tietää mitä teen tai mitä elämässäni tapahtuu. Hän ajatteli, että mitä tahansa teen, teen sen väärin.

Hän puuttui elämäni niin paljon, että rukoilin Jumalaa, että sisareni katoaisi maan päältä. Mutta sisareni kiusasi minua kaikesta ja huusin hänelle pääni sisällä. Suhteemme oli tällainen aina siihen asti, kunnes näin hänet lakaisevan pihaa koulumme edessä.

Nilufa

3/5

[jatkuu]

Sinä päivänä minua hävetti kaikkien luokkatovereideni edessä. Kaverit nauroivat sisarelleni, sanoivat häntä 'siivoojaksi' ja minua 'siivoojan sisareksi'. Juoksin pesuhuoneeseen, jotta muut eivät näkisi kyyneleitäni, ja olin siellä koulupäivän loppuun asti.

Kun iltapäivällä palasin kotiin, kysyin raivoissani äidiltäni: "Miksi sisareni alkoi yhtäkkiä lakaista koulun pihaa ja miksi minulle alettiin nauraa?". Äitini löi minua kovaa ja sanoi: "Hän jäi pois koulusta ja aloitti työt, jotta sinun koulunkäynnistäsi ei pitäisi enää maksaa." Lyönti poskella ei sattunut niin kovaa kuin nuo sanat!

Nilufa

4/5

[jatkuu]

Kun seuraavana aamuna menin kouluun, näin sisareni siivoavan pihaa. Kun ystäväni alkoivat taas nauraa hänelle, menin suoraan kirjastoluokkaan, otin ylimääräisen luudan ja aloin siivota pihaa sisareni vierellä.

Sen päivän jälkeen en enää välittänyt, mitä ihmiset sanoivat. Välitin sisarestani, joka välitti minusta niin paljon. Viimeisen puolen vuoden aikana olen auttanut sisartani koulun pihan siivoamisessa joka päivä. Näin hän saa työn nopeammin valmiiksi ja sen jälkeen hän pääsee auttamaan äitiämme.

Nilufa

5/5

[jatkuu]

Puoli vuotta sitten aloin työskennellä tiilitehtaalla viikonloppuisin isäni kanssa. En aio antaa yhtään takaa vanhemmilleni. Kaikki kysyvät, mitä teen rahoillani. En vastaa.

Älä kerro sisarelleni, että säästän rahaa, jotta voin ostaa kauniin punaisen sarin hänen häihinsä. Sisareni on pahin viholliseni, mutta vihollinen, jota ilman en voi elää.”

3 – Manik Mia

2014, Dhaka

“Ei herra, en ole pomo talossamme. Nyt vanhin tyttäremme on pomo.

Viime viikolla, kun hän halusi osallistua koulunsa vuotuisen uimakilpailuun, hänen äitinsä ei antanut hänelle lupaa. Hän pelkäsi ihmisten kritiikkiä ja sanoi: ”Mitä ihmiset sanovat, kun näkevät 13-vuotiaan lammessa mekko päällä?” Sinä päivänä tyttäreni itki koko aamun ja istui oven edessä ja hänen äitinsä ei kiinnittänyt itkuun mitään huomiota.

Mutta minä en pystynyt. Anoin tyttärelleni ainoan t-paitani ja pyyhkeeni ja sanoin: ”Älä tule takaisin, jos et voita kisa!”.

Manik Mia

[jatkuu]

Tiesin, että hän tulisi voittamaan kilpailun, sillä olen nähnyt hänet kilpailevan toisten lasten kanssa ja nähnyt hänen olevan voitolla.

Sinä iltana hän tuli kotiin kolmen palkinnon kanssa. Hän voitti kolme eri kilpailua! En osaa kuvata, kuinka ylpeäksi tunsin itseni, kun nimeni oli merkitty hänen palkintoonsa. Olemme nelihenkinen perhe.

Nyt tyttäremme ja minä syömme uusilta lautasiltamme. Emme jakaneet lautasia hänen äitinsä kanssa. Tämä on hänen rangaistuksensa siihen asti, kunnes hän antaa tyttarelleen jälkeen luvan osallistua taas kilpailuihin. Hänen pitäisi oppia näkemään toisten ihmisten parhaimmat puolet.

Manik Mia

3/3

[jatkuu]

Joten minä yritän saada vaimoni ymmärtämään, että hänen ei tarvitsisi välittää, mitä muut ihmiset sanovat työstämme.”

4 – Fotik Bepari 2018, Narayanganj

1/6

“Koko avioliittomme ajan halusimme, että saisimme pojan. Meillä oli kolme tytärtä. Menetimme jo toivomme pojan tai jonkun muun lapsen saamiseksi, sillä olimme jo vanhoja.

Mutta Jumala antoi meille pojan lahjaksi. Olin häpeissäni, mutta samalla myös todella iloinen, kun hän oli syntynyt. Hänen sisarensa antoi heille nimen Rajkumar, sillä hän oli hyvin kaunis. Hän on hyvin nuori verrattuna minuun. Ihmiset nauravat minulle, kun vein hänet torille: ”Miksi tulet tänne pojanpoikasi kanssa?”

Fotik Bepari

[jatkuu]

Pojasta tuli keppini, johon tukeudun vanhana. Hän auttoi minua kaikkialla työssäni. Katsoin häntä usein ihmeissäni ja rukoilin Jumalaa, jotta hän suojelisi poikaani pahoilta katseilta.

Poika meni Dhakaan, jossa hän työskenteli neljä vuotta ystäviensä kanssa. En ollut asiasta samaa mieltä vaimoni kanssa. Kysyin, miksi hänen pitää lähteä Dhakaan töihin, sillä meillä on täällä kaikkea. Mutta hänen äitinsä antoi hänelle luvan lähteä, mikä toi tragedian elämäämme.

Fotik Bepari

3/6

[jatkuu]

Kun hän huusi minulle 'abba', isä, kun hän tuli kotiin vain vuotta myöhemmin, en tunnistanut enää 'prinssiäni'. Luulin, että katson muukalaista. Hän näytti hyvin sairaalta! Aloin itkeä ja pidin häntä sylissäni. Huusin, että en tarvitse rahaa. En anna hänen tehdä enää töitä.

Kuten tuhannet kouluttamattomat vanhemmat, en tiennyt lähes mitään huumeiden käytöstä. Neuloista, kodeiiniläkkeestä tai riippuvuudesta. Tajusin totuuden, kun hän alkoi varastaa ja myydä kaikkea, mitä omistimme.

Fotik Bepari

[jatkuu]

Hän alkoi varastaa naapureiltamme ja joka paikasta. Ajattelin, että kaikki muuttuisi normaaliksi, jos hän menisi naimisiin. Mutta mikään ei auttanut. Menetimme kunnioituksemme, rauhamme ja varallisuutemme. Menetimme kaiken hänen vuokseen. Emme pystyneet nukkumaan yöllä.

Yhtenä yönä hän löi sekä minua että äitiään, jotta saisi rahamme. Mutta jos ihmisellä on addiktio, häntä ei voi kontrolloida. Ja yhden ihmisen addiktio riittää tuhoamaan koko perheen. Huolestuimme entisestään, sillä hänen tilansa vain huononi joka päivä.

Fotik Bepari

[jatkuu]

Hänen tilansa huononi kolmen vuoden ajan ja sitten hänestä tuli isä. Viime vuonna hän tuli kerran keskellä yötä huoneeseeni. Pelästyin, kun näin hänet. Mutta hän puhui hyvin lempeällä äänellä ja piti kiinni kädestäni: ”Abba, pelasta minut. Vastasyntynyt poikani sanoi minulle ’abba’ tänään ensimmäistä kertaa. Kun poikani katselee minua, hän ei näe huumeidenkäyttäjää, hän näkee isänsä”. Poikani piti sormistani tiukasti kiinni ja sanoi: ”Abba, haluan elää!”.

Robi, lehmäni, on kuin toinen poikani. Hän on auttanut minua viljelyssä viimeisen neljän vuoden ajan.

Fotik Bepari

[jatkuu]

En halua koskaan myydä häntä. En tiedä, kuinka pystyn myymään 'toisen poikani', jotta voisin pelastaa oman poikani hengen. En ole syönyt mitään eilisaamun jälkeen.

Aina, kun mietin Robin myymistä, en voi pidättää kyyneleitäni!

Tulin tänne myymään loputkin varallisuudestani, jotta saisin rahaa poikani hoitoihin. Haluan antaa pojalleni mahdollisuuden olla kanssamme seuraavassa Eid-juhlassa, eikä haudassa. Haluan tuoda hänet kuolleista takaisin elämään. En voi antaa poikani kuolla silmiäni edessä!”

5 – Rasel

2017, Dhaka

“Tapaa perheeni. Löysimme toisemme sillan alta. Siitä lähtien olemme nukkuneet yhdessä, tehneet töitä yhdessä ja selviytyneet yhdessä. Olen säästänyt tarpeeksi rahaa, jotta voisin ostaa peiton Tiikeri-lemmikilleni.

Nyt on liian kylmä. En halua, että hän kärsii kuumeissaan yöllä, kuten minä. En tiedä, miltä tuntuisi olla kotona. Mutta aina, kun koirani on kanssani, olen kotona.”

6 – Shufia

2018, Sylhet

"Äitini tappoi itsensä. Kun hän halusi päättää päivänsä, hän päätti tappaa myös minut, sillä isäni oli mennyt uudelleen naimisiin. Kaikki sanovat, että olin onnekas, että myrkky ei tappanut minua. Rakastan äitiäni, vaikka hän yritti tappaa minut!

Minulla on äitini silmät! Kenelläkään muulla ei ole tällaisia silmiä: kaikki sanovat, että ne ovat paholaisen silmät! Mutta minä pidän silmistäni. Aina, kun katson peiliin, näen äitini silmät.

Shufia

2/2

[jatkuu]

Minulla ei ole äidistäni valokuvaa.
Miksi et tullut tänne kolme vuotta
sitten? Sitten minulla olisi äitini kuva
aina mukamani!”

7 – Rajiya Begum

2017, Dhaka

“Oli hyvin vaikeaa rakastua uudelleen. Varsinkin prostituoituna. Niin kauan, kun olen ymmärtänyt elämää, koko sieluni on ollut äärimmäisen surullinen. En tiedä lainkaan ikääni tai sitä, keitä vanhempani olivat. Olen viettänyt koko elämäni kadulla.

Tyttäreni oli ainoa syy hengittää. En kertonut hänelle, mitä tein työkseni. Hän oli pieni pullea lapsi. Hänelle oli vaikea valehdella, varsinkin kun hän hymyili minulle. Aina kun hän kysyi minulta: ”Missä työskentelet tänä iltana, äiti?”, en pystynyt vastaamaan.

Rajiya Begum

[jatkuu]

Joskus kerroin hänelle, että en haluaisi koskaan työskennellä yöllä. Vaikka hän ei ymmärtänyt mitään, hän aina halasi minua ennen kuin lähdin kotoa.

Halusin pois siitä joukosta. Yritin paeta monta kertaa. Halusin pelastaa elämäni. Mutta en tuntenut ketään, kukaan ei ole tullut auttamaan minua. Kaikki ovat hyväksikäyttäneet minua, leikkineet sydämelläni ja sitten jättäneet minut muserrettuna enkä tiennyt, mihin mennä.

Rajiya Begum

[jatkuu]

Eräänä päivänä satoi rankasti. Seisoin puun alla ja odotin auringon laskua. En edes huomannut kerjäläistä, joka istui pyörätuolissa puun toisella puolella. Itkin kovaa ja vettä satoi päälleni. En tiedä, kuinka kauan olin huutanut vihaisena ja tuskaisena.

Halusin palata tyttärenti luokse, enkä mennä minnekään kenenkään vieraan mukana. Yhtäkkiä kuulin pyörätuolin rasahduksen ja hän yskäisi saadakseni huomioni. En yrittänyt kuivata kyynelini.

Rajiya Begum

[jatkuu]

Sanoin hänelle, että en voi antaa kerjäläiselle rahaa. Hän antoi minulle viidenkymmenen takan setelin, kaiken minkä hänellä oli. Hän varoitti minua lähestyvistä myrskystä ja kehotti minua lähtemään takaisin kotiin.

Olin turta. Seteli oli jo märkä, mutta pidin arvokasta rahaa nyrkissäni. Hän lähti luotani ja näin hänet kulkevan pyörätuolissaan sateessa. Se yö oli ensimmäinen kerta, kun joku antoi minulle jotain eikä käyttänyt minua hyväksi. Sinä yönä itkin rajusti, kun palasin majaan.

Rajiya Begum

[jatkuu]

Tuona yönä tunsin ensimmäistä kertaa olevani rakastettu.

Tuon saman monsuunikauden aikana etsin häntä, kunnes löysin hänet istumasta puun alta. Sain kuulla, että hänen vaimonsa oli jättänyt hänet vamman vuoksi. Keräsin rohkeuteni ja sanoin hänelle, että en voi rakastaa häntä, mutta voin työntää hänen pyörätuoliaan koko elämäni. Silloin hän hymyili ja sanoi: ”Kukaan ei voi työntää pyörätuolia ilman rakkautta”.

Rajiya Begum

[jatkuu]

Olemme olleet naimisissa nyt neljän vuoden ajan. Häissämme hän lupasi, että hän tekee kaikkensa, jotta minun ei tarvitsisi enää itkeä.

Joinain päivinä emme ole edes voineet syödä lounasta. Tänään meillä on vain yksi lautasellinen ruokaa ja jaamme sen yhdessä. Olemme selvinneet monta vaikeaa päivää, kuukautta ja vuotta.

Mutta sen jälkeen en ole koskaan seisonut puun alla itkemässä. Abbas Miah piti lupauksensa.”

8 – Shahana

Khatun

2015, Bramanbaria

“Kaikki sanovat, että en tee töitä tarpeeksi! Työskentelen mieheni kanssa samassa paikassa. Mieheni herää seitsemältä aamulla ja menee töihin aamiaisen jälkeen. Minä herään neljältä tekemään aamiaista, hakemaan vettä ja teen lounasta meille kaikille. Minun on pidettävä huolta, että tyttömme saavat aamiaista ja lähtevät kouluun.

Minun pitää ruokkia mieheni ja sitten valmistaa kaksi laatikollista lounasta ja kävelen työpaikalle.

Shahana Khatun

[jatkuu]

Kannan vauvaa toisessa kädessä ja lounaslaatikoita toisessa.

Tyhjennän laivasta noin kaksisataa korillista hiekkaa koko päivän. Mieheni tekee samaa työtä. Minun täytyy kävellä työssäni joka päivä kaksitoista kilometriä, kun kannan hiekkaa.

Kesken päivää imetän välillä vauvaani. Kun palaan kotiin, pesen likaiset vaatteemme ja siivoan kodin. Kun muut katsovat televisiota, minä valmistan päivällistä.

Shahana Khatun

3/3

[jatkuu]

Kun muut menevät päivällisen jälkeen nukkumaan, tiskaan astiat. Kun mieheni on työskennellyt kovasti koko päivän, hän ei saa unta. Minun täytyy hieroa häntä ennen nukkumaan käyntiä. Kaiken työn keskellä olen äiti, en saa unohtaa imettämistä.

Silti kuulen valituksia, että naiset eivät muka tekisi yhtään töitä! Veli, osaatko kertoa minulle, miksi naisen hiki ei ole niin arvokasta kuin miehen hiki?”

9 – Amena Begum 2006, Narayanganj

“Olen väsynyt, hyvin väsynyt. Olen väsynyt taistelemaan ruuasta, elämästä ja rakkaudesta. Kukaan ei ole koskaan rakastanut minua. En tiedä, miltä tuntuu olla rakastettu.”

1/2

Amena Begum

[jatkuu]

Kun tulen töistä kotiin, vanhempani pyytää rahaa. Kun annan heille rahaa, he hymyilevät. Kerran minulla oli kuumetta, enkä voinut mennä töihin viikkoon, isäni kantoi sänkyä ulos talosta ja heitti sen pihalle. Kun pystyn antamaan, minulla on lupa elää.

Kun olin neljännellä kuulla raskaana, aviomieheni katosi. En ole nähnyt häntä viimeiseen viiteen vuoteen. Hän ei rakastanut minua koskaan. Näin hänet usein muiden naisten kanssa, mutta taistelin myös hänen rakkaudesta.

Minut on voitettu. Joskus haluaisin mennä jonnekin ja jättää kaiken taakseni. Mutta minulla ei ole mitään paikkaa, minne mennä. Roikun kiinni tässä junassa samalla tavalla kuin koko elämässäni. Tiedän, että tämä juna ei vie sellaiseen paikkaan, jossa joku rakastaisi minua. Mutta minä silti pidän kiinni ja katson eteenpäin.”

10 – Lima ja Lina

2013, Dhaka

“Voi veljet, miten täällä on niin vähän vettä! Haemme vettä samasta kaivosta yhteensä viidenkymmenen eri perheen kanssa. Alueellamme on likainen lampi, jossa kylvemme.

Lima ja Lina

2/3

[jatkuu]

Kylvyn jälkeen olemme likaisia emmekä puhtaita.

Eräänä Eid-juhlan jälkeisenä päivänä kylvin sisareni kanssa läheisen kylän lammessa, ja sisar puki uudet vaatteensa päälleen.

Kun olimme kylpeneet pitkään ja pesseet itsemme saippualla, hassu nuorempi sisaremmeni haisteli hiuksiani uudelleen ja uudelleen koko päivän.

Me kaksi sisarusta olemme keränneet hiiltä aamusta alkaen, jotta saamme tulen ruuan laittamista varten. Sen jälkeen olemme kantaneet vettä juomista ja siivoista varten.

Koko vuoden ajan lämpötila on ollut niin korkealla, että emme jaksakaan seistä ja hikoilemme kuumuudessa. Saimme sietämättömästä helteestä ihottuman. Äiti sanoi, että jos peseydymme sateessa, ihottuma menee pois.

Lima ja Lina

3/3

[jatkuu]

Siksi minä ja sisareni olemme odottaneet sadetta, jotta pääsisimme sen alle suihkuun.

Näemme mustia pilviä läntisellä taivaalla. Silloin on mahdollista, että sataa vähän aikaa.

Olemme rukoilleet paljon, jotta sataisi. Äitini on raskaana. Hän kärsii paljon kuumuudesta eikä pysty nukkumaan yöllä. Isäni heiluttaa viuhkaa äidin vieressä koko yön. Rukoilemme Allahia, jotta alkaisi sataa. Tänä helteisenä päivänä sade olisi meille siunaus.

Mikään muu ei saa meitä niin onnelliseksi kuin sade. Kaikki lapset tältä alueelta menevät ulos kodeistaan, heiluttelevat raajojaan ja tanssivat kuin hullut!

Vain sateella nukumme mukavasti.”

11 – Safiya

2014, Chilmari

“Äitini tuli usein surulliseksi ihonvärinsä takia. Kaikki pilkkasivat ja satuttivat häntä monilla eri tavoilla. Hänen kehoaan haukuttiin lähes päivittäin.

[jatkuu]

Minä kasvoin ja seurasin hänen jatkuvaa epävarmuuttaan. Hän ei nauttinut mistään, sillä hän ajatteli, että kaikki nauravat hänelle pyöreän ulkomuodon tai mustan ihon takia.

Näin hänen häpeävän ilman mitään syytä. Opin siitä, että meidän ei pitäisi välittää niin paljon toisten mielipiteistä.

Sinä päivänä tätini sanoi minulle, että näytän yhtä mustalta kuin äitini. Vastasin takaisin: ”Ja yhtä kauniilta kuin hän”. Tunnen itseni kauniiksi niin sisä- kuin ulkopuolelta. En teeskentele, että olisin vaaleampi vaalennusvoiteen avulla. Rakastan, kun voin näyttää kauniin hymyni. Ja en aio antaa minkään voiman tuhota kauneuttani.”

12 – Jahanara ja Abdul Kuddos

2018, Dhaka

“Kuinka kauan selviämme ilman ruokaa? Päivän, kaksi vai kolme? Kuinka monta? Meillä ei ole yhtään ruokaa kotona, eikä rahaa. Ei mitään!”

Jahanara ja Abdul

2/4

[jatkuu]

Meillä on neljä poikaa, mutta he eivät tule koskaan katsomaan meitä. Vain yksi poika lähettää meille 120 takaa viikossa. Mutta miten me selviämme sillä rahalla koko viikon?

Aiemmin murskasin työkseni tiiliä ja ansaitsin 20 takaa, kun olin saanut rikki 50 tiiltä. Nyt en enää jaksa edes rikkoo tiiliä. Työskentelin ennen palvelijana, jotta me molemmat saisimme ruokaa. Mutta nykyään en voi tehdä sitäkään työtä. Meistä kumpikaan ei näe kunnolla. Emme voi edes kävellä kunnolla. Ihmiset antavat meille vanhoja vaatteitaan. Viime ramadanin aikana joku antoi minulle kaksi saria. Vieläkin rukoilen ne ylläni.

Parin viimeisen vuoden aikana olemme selviytyneet, kun olemme kerjänneet ovelta ovelle. Nykyään kylämme ihmiset säikähtävät, kun näkevät meidät oven takana. Hekin ovat köyhiä. Kuinka he voivat auttaa meitä joka päivä?

Jahanara ja Abdul

[jatkuu]

Kun ainoa tyttäreni kuoli, hänen poikansa on elänyt kanssamme. Hän on vasta seitsemän.

Viime viikolla lähetin hänet palvelijaksi erääseen taloon, jotta edes hän selviäisi.

He eivät anna hänelle yhtään rahaa. He antavat vain suojan ja ruokaa kolmesti päivässä. Ilman tyttärenpoikaa, meistä on tullut yksinäisempiä. Hänellä oli tapana mennä isoisänsä kanssa moskeijaan viisi kertaa päivässä.

Nyt mieheni pitää odottaa tien varressa, jotta joku veisi hänet moskeijaan ja toisi hänet takaisin rukousten jälkeen. Elämästä on tullut liian rajua.

Mutta niin kauan, kun olemme elossa, tarvitsemme ruokaa. Meidän pitää syödä jotain. Mutta mistä saamme ruokaa? Kuka auttaa meitä elämämme loppuun?

[jatkuu]

Kuka antaa meille ruokaa tai lääkkeitä? Tulemme nykyään helposti kipeäksi.

Emme ole syöneet viimeiseen kahteen päivään. Tänään retiisipellon omistaja antoi meille puoli kiloa riisiä ja retiisejä, joita aion nyt keittää.

Selviämme näillä seuraavat kolme päivää! Elämä on rankkaa, kun olet vanha ja sinusta ei pidä kukaan huolta!”

13 – Abdul Sobhan ja Raseda Begum 2018, Bramanbaria

“Aina, kun näen kauniin vaimoni, rakastun häneen uudelleen. Joka päivä viimeisen neljäntoista vuoden aikana olen ollut rakastunut. Joka päivä kerron hänelle, kuinka kaunis hän on.

Abdul Sobhan ja Raseda Begum

[jatkuu]

Pidän kaikesta hänessä. Kuinka hän puhuu, miltä hän näyttää ja kuinka hän hymyilee. Pidän hänen hiuksistaan, nenästään, tuoksustaan ja käsistään, kaikesta! Eniten pidän hänen jaloistaan.

Mutta hän ei anna minun katsella tai koskea niitä. Hänen mielestään hänen jalkansa eivät ole niin kauniit, kun haluaisin niiden olevan. En osaa selittää, miksi pidän hänestä päivä päivältä enemmän. Katselen häntä koko päivän. Hän ei usko kehuja. Hän työskentelee auringon alla kanssani ja hän sanoo, että hän ei ole enää kaunis. Hän sanoo tulevansa tummemmaksi ja rumemmaksi.

Tämä saa minut joskus vihaiseksi. Toivon, että voisin saada hänet ymmärtämään, kuinka kaunis hän on ja kuinka onnekas olen, että hän on vaimoni. Hän on paras ystäväni ja sielunkumppanini.

Abdul Sobhan ja Raseda Begum

[jatkuu]

Vanhempani olivat kuin ystäviäni. Kun menetin heidät, vaimostani tuli kaikkeni. En salaa mitään vaimoltani ja kysyn aina hänen mielipiteensä joka asiaan.

Vaimoni on kaikkeni. Hän on ollut kanssani viimeiset neljätoista vuotta. Sinä aikana en ole kaivannut lainkaan ystäviä. Kerran hän meni vanhempiansa luokse ilman minua. Niiden päivien ajan itkin paljon ja olin yksinäinen. Kun hän tuli takaisin, aloin heti itkeä. Aina, kun itken, hän sanoo: ”Sinä tyhmä mies, en lähde koskaan minnekään ilman tyhmää miestäni”. Olen hyvin vahva mies. En ole koskaan itkenyt kenenkään muun nähden. Mutta jos minulla on ongelmia tai olen sairas, pidän vaimoani sylissä ja alan itkeä. Hän aina kiusaa minua siitä. Hänen edessään minusta tulee kuin lapsi.

Abdul Sobhan ja Raseda Begum

[jatkuu]

Näinä vuosina emme ole saaneet lasta. Emme valita siitä Jumalalle ollenkaan. Olemme onnellisia. Kiitän Jumalaa, että hän antoi meille toisemme.”

14 – Borhan Uddin

2018, Narayanganj

1/3

“Köyhät ihmiset, kuten minä, eivät voi levätä koko elämänsä aikana. Emme voi jäädä eläkkeelle. Elämme kurjuudessa. Meidän pitää tehdä töitä aina siihen asti, kunnes meidät haudataan.

Borhan Uddin

[jatkuu]

Jos yhtenä päivänä en tee töitä, koko perheemme kärsii koko päivän. Olen 65-vuotias ja rikshan ajaminen rankkasateessa on raskasta. Joskus kastun kokonaan, vaikka minulla on sadetakki. Joskus minulla on niin kylmä, että en voi edes hengittää tai seistä.

Kun sataa ja tulee kovaa, rikshan vetäminen on vielä rankempaa. Sadetakki suojaaa osan vartalosta, mutta kasvoni, käteni ja jalkani kastuvat koko ajan. Käteni ja jalkani tuntuvat jääkylmiltä, enkä tunne niitä ollenkaan.

En voi lopettaa rikshan ajamista sateella, sillä jotkut ihmiset maksavat minulle enemmän rahaa kuin muulloin. Eilen eräs isä etsi rikshaa, jotta hänen tyttärensä pääsisi kouluun.

Kadulla ei ollut yhtään rikshaa, sillä satoi kaatamalla. Istuin katoksessa uunin vieressä, join teetä ja yritin lämmitellä. Olin väsynyt ja viluissani.

Borhan Uddin

[jatkuu]

Tuntui, etten pystyisi ajamaan ollenkaan, sillä olin aamuajojen jälkeen niin märkä. Mutta kun olin nähnyt heidän odottavan rikshaa pitkään, lähdin silti, vaikka olin heikko ja palelin. Vein heidät koululle ja he olivat hyvin kiitollisia.

Kun pääsimme koulun lähelle, tytär otti isältään viidensadan takan setelin ja antoi sen minulle. Hän sanoi: ”dadu (isoisä), osta itsellesi jotain!”. Vietimme iftar-juhlaa ja menimme perheen kanssa basaariin ostoksille sillä rahalla.

Minun pitää tehdä töitä muslimien pyhän kuukauden ramadanin aikaan, enkä voi paastota. Paastosin aiemmin. Mutta vaimoni ja tyttäreni paastoavat ja rukoilevat silloin, kun pitääkin. Jos paastoon, en voi tehdä töitä enkä hankkia rahaa heidän ruokaansa. Toivon, että Allah antaa minulle anteeksi uhrauksieni vuoksi ja siunaa perhettäni.”

15 – Momena

2015, Dhaka

1/5

“Kun poikani toi Sultanin kotiin, kaikki olivat vihaisia. Kukaan ei ollut valmis hyväksymään häntä. Katsoin miniääni kasvoihin: hän ei näyttänyt viattomalta, vaan kypsältä ja rohkealta.

Momena

[jatkuu]

Tyttäreni, mieheni ja kaikki muutkin varoittivat, kuinka vaarallinen se tyttö voi olla. Sinä päivänä, kun hän saapui, keittiöni syttyi tuleen, sillä sarini putosi lieden päälle. Hän lähes poltti kätensä, mutta sammutti tulen.

Tyttäreni sanoivat, että se oli paha enne. Heidän mielestään morsian aiheutti tulipalon.

Keskeytin heidät ja sanoin, että hän oli urheasti pelastanut meidät. Hän voitti sydämeni heti.

Mutta kukaan ei pitänyt Sultanasta, sillä hän kertoi aina, kuinka paljon hänen perheessään oli syöty lihaa tai kalaa. Aviomieheni sanoi, että oli harmillista saada miniä, jonka vanhemmat eivät voineet koskaan ruokkia meitä. Mieheni kertoi, että hän ei pidä miniästä, sillä hän on musta ja köyhä. Sanoin, että minäkin olen musta ja minun perheeni on edelleenkin köyhä. Kysyin, pitääkö mieheni minuakin arvottomana.

Momena

[jatkuu]

En kuunnellut enää ketään, sillä miniä työskenteli ahkerasti ja oli mukana koko sydämellään kodissamme.

Oli kestänyt jo kolme vuotta, eikä miniäni ei ollut vielääkään saanut lasta.

Kaikkien mielestä miniä piti lähettää takaisin vanhempiansa luokse. Minä yritin, että mikään kritiikki ei osuisi häneen. Näin hänen kärsivän lapsettomuudesta.

Hän ei enää hymyillyt. Kerran valehtelin muulle perheelle, että menemme sisareni luo. Mutta menimme läheiselle klinikalle, jossa häntä hoidettiin. Puolta vuotta myöhemmin hän tuli raskaaksi. Kun pojanpoikani oli syntymäisillään, miniäni sanoi, että jos hänelle tapahtuisi jotain, en saisi koskaan antaa lasta kenellekään muulle. Olin hänen vierellään koko ajan. Rukoilin koko ajan.

Momena

[jatkuu]

Miniäni selviytyi hienosti ja lahjoitti minulle tämän kauniin pojanpojan. Olen tehnyt töitä neljäkymmentä vuotta ja joka paikkaan koskee koko ajan. Ansaitsemani rahat ovat tärkeitä sairaalle miehelleni ja koko perheelle.

Minulla ei ole oikeastaan koskaan aikaa leikkiä kenenkään lastenlapsen kanssa.

Muutamia päiviä sitten Sultana löysi minulle ja hänelle uuden työn. Kun kysyin häneltä minkä, hän ojensi minulle poikansa, ja sanoi että hänestä huolehtiminen ja hänen kanssaan leikkiminen on uusi työni.

Hymyilin ja sanoin, että tarvitsen rahaa perheellemme. Sitten hän näytti minulle kortin, jonka tekstiä en osannut lukea. Hän kertoi menevänsä töihin vaatetehtaaseen ja minä voin jäädä eläkkeelle.

[jatkuu]

Hän aloitti työssään muutama päivä sitten. Eilen irtisanouduin työstäni. Olen aamusta alkaen tuntenut itseni lapseksi ja päivä on tuntunut pitkältä.

Aina, kun lapsenlapseni nauraa ja leikkii kanssani, saan kyneleet silmiini. Tarvitsin lepoa ja taukoa töistä. Kukaan muu kuin miniäni ei ymmärtänyt sitä, joka on arvoton kaikkien muiden silmissä, mutta ei minun. Hän on tulossa äitini kaltaiseksi.”

16 – Shahjahan ja hänen paras ystävä Munna 2019, Dhaka

1/4

"Äitini jätti minut yksin Hazrat Shah Jalal –pyhäkön kulmalle Sylhetin kaupungissa, eikä koskaan tullut takaisin.

Shahjahan ja Munna

2/4

[jatkuu]

Isäni kuoleman jälkeen äitini meni uudelleen naimisiin ja isäpuoleni ei pitänyt läsnäolostani. Eräänä yönä äitini toi minut tämän pyhäkön lähelle. Hän pyysi minua odottamaan ja sanoi, että hän tulee pian takaisin ja tuo ruokaa.

Mutta hän ei tullut takaisin. Odotin häntä vatsa tyhjänä koko yön ja seuraavan päivän. Mutta äitini ei tullut. Sitten istuin junan katolle muiden lasten kanssa ja tulin Dhakaan. Matka kesti koko yön. Oli pimeää, kylmää ja tuulista, enkä tiennyt minne olin menossa.

Paras ystäväni Munna tuli myös Dhakaan vuosi sitten. Hänenkin äitinsä meni uudelleen naimisiin ja hänen isäpuolensa ei antanut hänen äidilleen lupaa ottaa poikaansa mukanaan. Viimeisen vuoden aikana olemme eläneet siellä täällä. Usein nukumme aseman lattialla tai tyhjässä junassa.

Shahjahan ja Munna

[jatkuu]

Ensimmäisenä päivänäni asemalla Munna pelasti minut, kun toiset pojat yrittivät satuttaa minua. Siitä lähtien olemme olleet läheisimmät ystävät.

Kannoimme painavia matkalaukkuja pään päällä, kerjäsimme ihmisiltä rahaa, työnsimme rikshoja – teimme kaikkemme, jotta selviäisimme yhdessä.

Ilman Munnaa en tiedä miten selviäisin hengissä. Suojelemme toisiamme vaaroilta. Olemme pelastaneet toisemme huumeilta ja muilta huonoilta harrastuksilta.

Olemme viimeisten kuukausien ajan säästäneet rahaa ensimmäiseen yritykseemme. Myymme ilmapalloja muille lapsille eri koulujen ulkopuolella.

Shahjahan ja Munna

[jatkuu]

Rakastamme molemmat tätä työtä ja olemme ylpeitä siitä. Työ on kannattavaa ja se ei ole liian rankkaa. Kun odotamme ja myymme ilmapalloja koulujen edessä, näemme usein lapsia äitiensä kanssa.

Silloin kaipaamme omia äitejämme ja olo tuntuu todella surkealta.

Mutta sitten Munna saa meidät molemmat surullisten hetkien yli. Hän aina sanoo: ”Noilla lapsilla on äiti, mutta minulla on sinut. Sinä olet minun veljeni, perheeni ja kaikkeni! En jätä sinua koskaan! Minä suojelen sinua aina! Lupaani! Joten älä koskaan näytä surulliselta, kun olet kanssani!”

17 – Md. Rabbi

2016, Dhaka

1/2

“Menetin äitini hyvin nuorena. Yritin kovasti miellyttää äitipuoltani. Mutta jostain syystä hän ei sietänyt edes varjoani. Hän löi minua usein, kun olin lapsi.

Md. Rabbi

[jatkuu]

Seisoin hiljaa, kun hän löi minua. En saanut huutaa. Hän sanoi, että jos huudan, hän heittää minut ulos. Kun olin kärsinyt väkivallasta hiljaa, hän heitti minut ulos kodista joka tapauksessa. Huusin kovaa läpi yön oven takana, mutta edes isäni ei ottanut minua takaisin.

2/2 Tulin Dhakaan Chadpurista. Valetelin kaduilla ympäriinsä ja löysin ruokaa roskiksista.

Eräänä päivänä sain tämän työn lakaisijana. Harmillista on se, että kaikki vihaavat meitä, eivätkä puhu meille. Tänään olen todella onnellinen, sillä kukaan ei ole koskaan ottanut minusta valokuvaa.

Kukaan ei ole halunnut tietää, onko minulla jotain kerrottavaa. Kun kerrot tarinani ihmisille, sano, että he eivät vihaisi lakaisijoita. Jos lopetamme siivoamisen, te kuolette. Me olemme teidän palvelijoitanne, menemme teidän roskienne sekaan.

Puhdistamme teidät, kun meistä tulee likaisia. Kerro ihmisille, että he eivät katsoisi meitä vihaten.”

Tee kuvien jälkeen pohdintatehtäviä

- Kun olet katsonut kuvia Bangladeshista, tee pohdintatehtäviä.
- Pohdintatehtäviä on kaksi erilaista
 - 9-12 -vuotiaille
 - 13-vuotiaille ja sitä vanhemmille.

Opettaja: Kokeile materiaaleja

Kokeile Samanarvoinen elämäni
-materiaaleja ja kerro, mitä
mieltä olet. Materiaaliin kuuluu 18
bangladeshilaisen valokuvaajan
GMB Akashin kuvia ja niihin
liittyvää tarinaa sekä
perustietoa ja pohdintatehtäviä
eriarvoisuudesta ja sen
vähentämisestä.

**Lue / seuraa /
ota yhteyttä**

Laura Koskelainen
laura.koskelainen@caritas.fi
0400305559

@samanarvoinenelamani

samanarvoinenelamani.org ->
palautekaavake aivan sivun alareunassa